

AVERY

Uutele klientidele ust avades ei tea ma kunagi, mida oodata.

Seanssidele eelnev telefonikõne ei avalda sugugi kõike. Antud juhul oli helistajaks naisterahvas, kes tutvustas end Marissa Bishopina.

Minu abielu on raskustes, alustas ta. Ma pean oma abikaasaga millestki rääkima, aga see on pisut keeruline. Mõtlesin, et kui tuleme kahekesi ...

Siinkohal olin teda katkestanud.

Ma ei taha, et ükski eelarvamus mind enne kohtumist mõjutaks. Lisaks on esmane suhtlus vaid kohtumise kokkuleppimiseks ja turvakontrolliks. Sellest hoolimata sain meie põgusa vestluse käigus teada nii mõndagi: naisel on raha, sest minu tasu ei kohutanud teda. Ta on rafineeritud ja kõneosav, räägib pigem täislausete kui katkete ja täitesõnadega, mida inimesed suulisel suhtluses sageli kasutavad. Ja ta on närvis; tema hääl värises.

Uksekell heliseb, andes märku Bishopite mõneminutilise hili-nemisega saabumisest kella seitsmeks kokku lepitud kohtumisele minu kodukontoris.

Kas õhtud sobivad? Minu mehe tööpäevad on pikad, tal on tihe graafik.

Kui otsustan nad klientideks võtta, siis taoline ebatäpsus enam ei kordu. Saadan kiire sõnumi mehele, kellega õhtul hiljem kohtun: **20.30 sobib. On sul laime?** Panen telefoni hääletu peale, seejärel pistan kandekotti kalli pudeli tekiilat, mille üks klient mulle enne tõi. Terapeudid ei tohiks klientidelt kingitusi vastu võtta. Aga ma ei ole seesugune terapeut, kes reeglitest hooliks.

Ka ei ole ma enam terapeut; jäin litsentsist ilma viis kuud tagasi.

Tõusen ja astun välisukse juurde, piiludes läbi ukse silma, enne kui selle lahti tõmban. Marissa ja Matthew purjetavad üle läve moel, nagu oleksid nad harjunud efektselt sisenema.

Nad on pikad ja klanitud; nende heledad juuksed ja klassikalised näojooned sobivad täiuslikult kokku. Mehel on seljas ülikond ja mantel, mis näib olevat kašmiirist. Naine kannab kaamelikarva keepi, mis langeb tema kõrge kontsaga saabasteni.

„Tere tulemast. Mina olen Avery Chambers.” Ma sirutan käe.

Mehe käepigistus on tugev ja kuiv. „Matthew Bishop,” vastab ta. Uurin tema nurgelist lõuga, helesiniseid silmi ja laiui õlgu.

Seejärel pöördun tema naise poole. Hingan sisse kergelt lillalõhna, kui kallutan end ettepoole, et Marissa õrna kätt suruda. Tema sõrmed on jääkülmad.

„Vabandust, et veidi hilinesime. Jäime ummikusse,” ütleb ta, kui tema pilk minust eemale vilab.

Juhatan nad esimese korruse kontorisse, sulgedes meie järel ukse. Matthew aitab oma naisel keebist vabaneda, enne kui võtab seljast oma mantli, riputab need puidust ja messingist riidenagisse, võtab siis diivanil istet. Enesekindel mees, teab oma kohta maailmas.

Nad ei puuduta teineteist, aga istuvad piisavalt lähestikku, et saaksid seda vaevata teha. Nad ei näe välja nagu raskustes paar. Kuid välimus on tihti petlik.

Võtan kätte sidrunkollase paberiploki ja pastaka ning hõivan oma tavalise tooli otse nende vastas. Minu kodukontor paari viigipuu, sügava eendakna ja kirevate abstraktsete postritega seinal on lakooniline ja mugav. Kui ma veel teiste terapeutidega koos ärihoones töötasin, sättisid paljud neist laudadele perepilte, mis olid sissepoole keeratud, et patsientide tähelepanu mitte kõrvale juhtida. Minu laud oli toona ja on ka nüüd tühi.

Alustan seanssi nii, nagu ma seda alati teen: „Mis teid täna siia toob?”

Marissa murrab käsi, sõrmuse suur teemant laelambi valguses säramas. Tema veatu nahk on kahvatu.

„Ma mõtlesin ...” Ta kõhatab, nagu pitsitaks miski tal kurku. See ei ole tema jaoks lihtne.

„Kas sooviksite vett?”

Ta naeratab pingutatult. „On teil midagi kangemat?”

Ta teeb nalja, aga langetan kiire otsuse, tõusen püsti ja toon oma kandekoti. „Tekiilat?” Tõstan üles sinise-valgekirju pudeli.

Matthew näib üllatunud, aga kogub end kiiresti. „Kui oleksin teadnud, et pakute Clase Azul Reposadot, oleksin juba varem tulnud.” Tema hääldus on veatu.

Võtan veeautomaadist kolm väikest plasttopsi ja valan kõiki-desse helde sortsu.

„Terviseks.” Kallutan topsi üles. Kui jälle istet võtan, täidab kurgupõhja tuttav mõnus soojus.

Marissa mekib oma jooki; ta näib olevat rohkem valge veini tüüpi naine. Aga Matthew viskab pea vaevata taha.

„Me tulime rääkima Bennetist, meie pojast,” ütleb Matthew. Ta vaatab naise poole.

Ma ei reeda oma üllatust, kuigi Marissa polnud esimeses kõnes last maininud.

Ta võtab mehel käest. „Õigupoolest, kallid, ei tulnud me siia sellepärast. Ma pean sulle midagi ütleva.” Naise hääle väreleb jälle.

Muutus õhustikus on käegakatsutav, nagu oleks temperatuur järsult langenud.

Siit see tuleb: Pihtimus.

Ootan, et Marissa pihta hakkaks, samal ajal kui Matthew näoilme kivinedes kangestub. Ta ei pilguta silmi, kui naisele ainiti otsa vaatab. „Mis toimub?”

Naine löi ta pahviks. Ta meelitas mehe valel ettekäändel minu juurde. Pole just kõige parem viis meie töö alustamiseks, aga võib-olla oli see ainus viis, et mees kohale saada.

„Olen juba mõnda aega tahtnud seda sulle öelda. Ma lihtsalt ei teadnud, kuidas seda teha.” Marissa põske mööda voolab alla üksik pisar. „Ma kuritarvitasin sinu usaldust ja mul on väga kahju.”

Matthew tõmbab käe järsu liigutusega ära. „Asu asja kallale, Marissa.”

Naine neelatab kuuldavalt. „Ma magasin kellegagi,” pahvatab ta. „Ainult üks kord. Aga ...”

„Kellega?” Matthew’ küsimus lõhestab õhku nagu nuga.

Naine varjab lameda kõhu kätega, nagu tunnetaks selle tera.

See ei ole esimene kord, kui aitan paaril truudusetusega toime

tulla. Kui olin veel litsentsiga terapeut – mitte nõustaja nagu praegu –, nägin selle kordumist peaaegu iga nädal: naine, kellel oli armulugu töökaaslasega; mees, kes murdis truudust naabrinaisega; peigmees, kes ripsutas tiiba endise tüdruksõbraga. Aga miskipärast tundub Marissa paljastus neist erinevat.

Või ehk on asi Matthew' reaktsioonis.

Tavaliselt on abikaasad sellise uudisega silmitsi seistes šokeeritud. Viha saabub alles hiljem.

Kuid Matthew' raev on silmapilkselt tuntav. Tema käed tõmbuvad rusikasse, plasttopsi oma haardesse käkerdades.

„Sa ei tunne teda,” sosistab Marissa. „Lihtsalt üks mees, keda ma Pinnacle Studios kohtasin.”

„Mida?” Mehe põsed lahvatavad punaseks. „Sa keppisid mingi jõusaalitäübiga?”

Naine langetab pea, nagu tunnistaks, et on seesugused jämedused ära teeninud.

Kallutan end ettepoole. Mul on aeg stseeni naasta. „Matthew, ma tean, kui raske sul on seda kuulda.”

Ta pöörab leegitseva pilgu minule. Naaldun lähemale ja vaatan talle kindlalt silma.

„Tõesti? Sa *tead*?” Ta paiskab sõnad välja. „Kas sa olid temaga mestis, aitasid tal mind petta, et mind siia meelitada?”

Tõstan käed üles. Ma ei kavatse talle vastata, aga tema vihaga tulen toime. Olen kokku puutunud temast vihasemategi meestega.

Marissa tõstab pea. „Matthew, ta ei teadnud, miks me tuleme. Ja ma kartsin, et kui sulle kodus räägin ...”

Ta ei lõpeta lauset. Mu pilk liigub käkras topsile mehe käes ja ma küsin endalt, kas Matthew' tundepehanguid saadab vahel ka füüsiline vägivald.

Matthew tõuseb püsti, kõrgudes naise kohal. Marissa vaatab anuvalt tema poole üles.

Nende kehakeel on kõnekas: naine kardab.

Pea välja selgitama, kas ta kardab oma abikaasat kaotada või kardab *teda*.

Tõusen ruttamata püsti. Ma ei karju, kuid mu hää on jõuline. „Kas sa armastad oma abikaasat?”

Matthew pöördub minu poole. Ta krimpsutab nägu – tema ilmes

väljenduv tunnete sasipundar on liiga suur, et saaksin kindlaks teha, milline neist praegu ülekaalus on.

Ta ei vasta minu küsimusele. Ma hoian silmsidet. Matthew-suguste meestega on oluline ennast kehtestada.

„Kui sa oma abikaasat armastad,“ rõhutan iga sõna, „siis palun istu oma kohale tagasi. Ma saan teid sellest üle aidata.“

Ta kõhkleb, on kahevahel. Ma võiksin tema veenmiseks enamat öelda. Võiksin talle teada anda, et olen töötanud paljude paari-dega, kes on rinda pistnud hoopis keerulisemate probleemidega kui truudusetus. Võiksin rääkida talle oma edumäärast, mis on isegi kõrgem nüüd, kui olen maha raputanud traditsioonilise teraapia piirangud ja loonud päris oma meetodi.

Aga ma ei tee seda. Annan talle aega.

„Ma ei mõista, kuidas saaks sellisest jurast rääkimine nagu minu suhted isaga või minu unenäod aidata meil sellest üle saada,“ ütleb ta.

Kui peaksin ennustama, kui suure tõenäosusega ta uksest tulnud teed tagasi tormab, pakuksin selleks 50%.

„Matthew,“ anub Marissa. „Avery ei ole selline. Palun anna talle võimalus.“

Mees hingab välja, tema krampis õlad lõdvestuvad. Siis potsatab ta diivanile oma naisest võimalikult kaugele.

Ka mina võtan taas istet.

Matthew ei tea, et ka mina olen äsja otsuse langetanud. Bishopid äratavad minus uudishimu; ma võtan nad klientideks.

„Räägin teile, kuidas kõik toimuma hakkab. Teil on kümme seanssi.“ Kliendi jaoks on oluline teada meie koostöö ajakava. Mida nad aga teada ei tohi, on minu tegevusplaan.

Minu metoodikas on igal seansil oma nimi, alustades Pihtimusest, millele järgnevad Segipaiskamine, Eskalatsioon, Ilmutus, Hävitustöö, Vastandamine, Paljastus, Katsumus, Leppimine ja lõpetuseks Lubadused.

„Te ei tohi meie seansse vahele jätta või neile hilineda. Ei mingeid ummikuid ega viimase hetke tähtaegu. Seansside vahel võite rääkida oma pojast, karjäärast, ilmast – ükskõik millest. Aga on parem, kui see ruum jääb puhtaks, nii et ma soovitan mitte arutada seda, mis siin jutuks tuleb. Ühtlasi soovitan mitte

avalikustada kellelegi teisele infot meie koos oldud ajast, kuni meie seansid kestavad.”

Marissa noogutab innukalt. Tõlgendan Matthew’ vaikimist nõusolekuna.

Tunnen energiaväljas jõnksu, aga varjan seda hoolikalt. Kõigil paaridel on saladusi. Bishopid ei ole erand. Siin on mängus midagi enam kui abielurikkumine. Marissa truudusetus on sümptom, mitte nende suhte kokkuvarisemise allikas.

Kaksteist minutit tagasi tuhisid nad minu töötuppa – glamuur-
sed, jõukad, kadestusväärased. Kuldne paar. Nüüd aga hakkavad
juba läbi kumama tumedad aluskihid, mida nad kellelgi teisel
kunagi näha ei ole lubanud.

Varsti lähevad asjad märksa inetumaks.

„Millal me alustame?” küsib Marissa.

„Me juba alustasime.”

MARISSA

Marissal on tunne, nagu oleksid nad Matthew'ga kaljult alla viskunud. Nad on vabalangemises. Just äsja ütles ta need kohutavad sõnad kõva häälega välja: *ma magasin kellegagi*.

Vähe puudus, et Marissa oleks Avery Chambersi Washingtonis Cleveland Parkis asuvasse kontorisso sõites teinud ettepaneku seanss tühistada. Ta teadis, et Matthew poleks vastu olnud. Kohutumise kokkuleppimine oli olnud Marissa idee väidetavalt selleks, et rääkida nende kaheksa-aastasest pojast Bennettist, keda üks klassikaaslane eelmisel aastal oli kiusanud.

Marissa võttis Averyga ühendust pärast ajakirjas The Washington Post Magazine ilmunud artikli lugemist, mis kirjeldas Avery tavatut „antiteraapiat”. Persoonilugu sisaldas 41-aastase naise eluloolisi üksikasju: kasvas üles Chicagos, õppis Northwesterni ülikoolis, on innukas jooksja ja naudib reisimist sihtkohtadesse, mis asuvad tavalistest turismiradadest eemal. Intervjueeritud oli nii mitmeid tema endisi kliente – „Ta päästis sõna otseses mõttes mu elu,” väitis üks – kui ka kriitikuid, muuhulgas Ameerika Psühholoogide Seltsi esimeest, keda tsiteeriti ütlemas: „Avery Chambers ei esinda ega hoia alal meie ameti pühasid tõekspidamisi.” Kõrvalolev foto kujutas aknast välja vaatava pika juuksepahmakaga naise siluetti.

Päriselus on Avery oma särava oliivikarva naha ja täidlaste huultega veetlevam ja stiilsem, kui Marissa arvas. Ta kannab rohelist vööga kunstseemisnahast kleiti ja kõrgeid kontsi, mis muudavad ta Marissaga peaaegu ühepikkuseks, ja tema paremat rannet ehib rida kuldkäevõrusid. Avery ei kannu abielusõrmust. Marissa juurdleb, kas sel on tähtsust. Kas oleks parem, kui Averyl oleks mees? Aitaks see tal paremini mõista keerulise abielu peensusi?

Ning Marissa ja Matthew' liit on päris kindlasti keeruline. Pärast kümmet abieluaastat veedab Matthew, Washingtoni õigusbüroo kaasomanik, rohkem õhtuid äriüritustel kui tema seltsis. Marissa tunneb end olevat uppunud lakkamatusse tegevuskeerisesse: Coco, oma poekese majandamine; perele maitsvate, kuid tervislike einete valmistamine; piisavalt saledana ja heas vormis püsimine, et mahutada kulunud lühikestesse Levi'se teksadesse, mida ta keskkoolist saadik on kandnud; osalemine Bennetti erakooli hoolekogu töös.

Avery hääb tõmbab Marissa tagasi olevikku. „Sa pead vastama neljale küsimusele, Marissa. Tee lühidalt. Esiteks: kas sa oled kunagi varem Matthew'd petnud?”

„Ei! Mitte kunagi!”

Ta väriseb üle kogu keha; tal on külm. Tavaliselt Matthew märkaks ja paneks käe talle ümber või pakuks oma pintsakut. Marissa tahaks nii väga püsti tõusta ja mehest mööda kõndida, et oma keep võtta, aga talle lähedale astumine tundub praegu ohtlik. Matthew keeb vihast; temas on praegu sama palju tuld, kui Marissas on jääd.

„Teiseks.” Küllap istub Avery päev päeva järel selles toolis, imades endasse rämpseid ja kurbi lugusid. Ta on toas ringi põrkava raevu, valu ja vastikustunde keskmes; näib võimatuna, et ta selle suhtes immuunne on. „Kas see kordub kunagi?”

„Ei, ma luban.”

Avery noogutab. „Kolmandaks: kas selle teise mehega on tõesti kõik läbi?”

„Jah,” sosistab Marissa. Hetkes on pühalikust; sel on töotuse hõngu. Lõpuks ometi pöörab Matthew pead, et talle otsa vaadata. Tema silmad läigivad samamoodi nagu nende pulmapäeval, kui Marissa piki kiriku vahekäiku kahesajast külalisest mööda kõndis, seljas kreemikasvalge vedikuga siidkleit.

Marissa märkab, et Avery silmitseb neid mõlemaid ainiti. Mida ta mõtleb?

Vaikus venib.

„Mis on neljas küsimus?” küsib Marissa viimaks.

„See on Matthew' otsustada. Aga mitte praegu. Matthew, kui te siit lahkute, siis palun mõtle, mida sa kindlasti teadma pead, enne kui te saate edasi liikuda.”

Matthew nookab korraks peaga. Aga seegi tundub juba edasiminekuna.

Siitulemine oli hea mõte. Avery sirgjooneline lähenemine sobib Matthew' isiksusega. Talle meeldivad graafikud ja täpsed tegevusplaanid; ta on mees, kes tahab kohe asja kallale asuda. Kui Bennettit veel kiusati, üritas Marissa teise lapse vanematega rääkida. Matthew palkas poksitreeneri, et too õpetaks nende siis veel teises klassis käivale pojale, kuidas lõuaahaaki anda.

„Läheme tagasi õnnelikumate aegade juurde.” Avery kriibas midagi märkmikku. „Marissa, jutusta mulle mõnest oma lemmikust ühisest hetkest.”

Marissal on nii palju hetki, mille vahel valida, tervete albumite kaupa mälestusi. Ta valib ühe läikiva ülesvõtte: „Alles eelmisel aastal olime Matthew'ga kutsutud pidulikule õhtusöögile Kennedy Keskusesse. See oli maagiline. Me rentisime juhiga auto ja tantsisime terve õhtu. Ta nägi nii nägus välja. Meid kutsuti sinna Maailma Looduse Fondi nimel tema töö ...”

Avery katkestab teda. „See on Instagrami postitus. Räägi mulle midagi tõelist.”

Marissa võpatab. Nende mõne sõnaga on Avery kokku võtnud selle, milliseks nende abielu on muutunud: valitud hetked avalikkuse ees, samal ajal kui eraelus tühjus nende vahel üha laieneb.

Matthew'd ei paista häirivat, et nendevaheliste vestluste sisuks on pigem tegemist vajavate tööde nimekirjad kui mõtted või tunded või et pikkade autosõitude ajal ei otsi nende käed enam teineteist, et käigukangil kokkupõimunult puhata. Ta isegi ei mäleta, kui kaua aega tagasi hakkas Matthew hommikuti voodist tõusma kohe pärast äratuskella helisemist, selle asemel et end tema ligi suruda.

„Midagi tõelist,” kordab Marissa. Tal on tunne, nagu hakkaks ta lõpueksamist läbi põruma. Siis sulgeb ta silmad ja talle meenub.

Lumetorm linna kohal; tema koos Matthew'ga kodus. Väike Bennett uinakut tegemas. Matthew kaminasse tuld süütamas, samal ajal kui tema valab kruusidesse rummitõrtsuga kakaod. Nemad kahekesi šenilltekil Scrabble'it mängimas, siis mängu katkestamas, et armatseda.

„See ei olnud rumm. See oli Grand Marnier,” sõnab Matthew,

kui Marissa lõpetab. Mehe hää! on ikka veel karm, aga on see servadest õige pisut leebemaks muutunud?

Avery nõjatub Matthew'le lähemale. „Nüüd tahan ühte mälestust sinult. Palun meenuta mõnda uskumatut seksikorda, mis sul on olnud. Midagi tõeliselt kirglikku.”

Marissa langetab pilgu, tema põsed õhetavad, kui ta juurdleb, missuguse hetke Matthew valib. Ta ei pruugi mänguga kaasa tulla. Aga kui tuleb, siis kas ta jagab sama mälestust, mis tema peas kuju võttis? See reis St Bartsi, kui nad hiilisid keset päist päeva rannakabiini, kehad päikesekreemist ja higist libedad. Soola ja kookose maitse Matthew' nahal. Neil polnud juba mõnda aega olnud seesugust toorest, kirglikku seksi. Kui aus olla, siis aastaid.

Matthew pigistab peos taas kortsus plasttopsi, mis valjult ragiseb. „Mulle ei meenu hetkel ühtegi toredat hetke Marissaga.”

Avery tõuseb püsti ja võtab laua tagant paberikorvi. „Viskame need topsid õige minema.” Tooli juurde naastes Avery jätkab: „Ja ma ei räägi Marissast.”

Marissa pea jõnksatab üles piisavalt kiiresti, et märgata Avery huulil mänglevat muiet. „Räägi mulle oma parimast seksist teise naisega.”

„Sa teed nalja?” küsib Matthew.

„Ei. Sinu pea on praegu täis inetuid pilte. Sa kujutled oma naist teise mehega. Paneme siis tema mõtlema sinust koos teise naisega.”

Matthew tuleb kaasa; Marissa taipab seda viisist, kuidas mehe pilk hägustub. Ta on kindel, et teab täpselt, kellest Matthew nüüd mõtleb: Nataliest, naisest, kellega ta kolledži ajal aasta aega kohtamas käis ja kellega siiamani sõber on. Natalie väike tütar käib Bennettiga samas erakoolis ja Natalie on hoolekogu kaasesimees; Marissal on võimatu teda vältida.

Ent kui Matthew rääkima hakkab, jagab ta ühte teist mälestust.

„Hea küll. Ma olin esimese kursuse juuratudeng ja üks kuum abiõpetaja astus mulle raamatukogus ligi. Ma olin riulite vahel ja ta hiilis mulle selja taha ja libistas käed mulle vöö ümber pusa alla. Me lõpetasime tema korteris. Tegime seda tol ööl kolm korda. See on siiamani minu rekord.” Matthew vakatab. „Kas sa tõesti tahad, et ma edasi räägiksin?”

Loomulikult taandab Matthew kõik numbriteni, oma rekordini. Ta on äärmiselt võistlushimuline.

Ja hetkeks on ka Marissa. Ta tunneb end teise koha omanikuna.

Ta pole seda lugu varem kuulnud. Nii et neil Matthew'ga oli mõlemal saladusi, mõtleb ta.

Avery koputab pastakaga märkmikule ja näib midagi otsustavat. „Marissa, kas sa astuksid korraks välja? Kohe ukse taga on tool, kuhu sa saad istuda.”

Marissa kõhkleb, tõuseb siis püsti. See kohtumine pole kaugeltki selline, nagu ta oli oodanud. Tundub ohtlik neid kahekesi jätta.

Avery töötoast välja astudes vaatab Marissa üle öla oma abi-kaasat, aga mees ei vaata tema poole.

Laias puiduga üle löödud koridoris on üksainus polsterdatud tool laua kõrval, millele on asetatud vitraažlamp ja punaste tulpi-dega vaas. Marissa on istumiseks liiga erutatud. Ta astub uksele lähemale. Ta kuuleb Matthew' hääle madalat kõma, kuid ei erista ühtegi sõna.

Avery võib mehelt sel hetkel küsida mida tahes. Tundub, et tema jaoks ei ole miski lubamatu. *Litsentsist ilmajäämine on parim asi, mis minu – ja minu klientidega – kunagi on juhtunud*, tsiteeriti Averyt Washington Posti artiklis. Marissa põrnitseb ust. Kui ta kõrva selle vastu suruks, ainult korraks ...

Siis torgatab talle pähe: siin võib kuskil olla videokaamera. Oleks piinlik vahele jääda.

Lõpuks võtab ta välja telefoni ja toksib sõnumi Bennetti lapsehoidjale: **Kõik korras? Kui Bennett tahab šokolaadiküpsist, võib ta ühe saada. Ma pistsin sinna sisse musti ube, nii et salaja on need tervislikud. :-)**

Just siis, kui ta sellega ühele poole on saanud, avaneb Avery töötoa uks. Marissa torkab telefoni kiiresti kotti.

„Lapsehoidja.” Marissa ei ole kindel, miks ta tunneb vajadust oma tegusid seletada.

„Tule sisse tagasi.”

Marissa uurib tuppnaastes Matthew' nägu. See ei paljasta midagi.

„Sageli tunnistatakse truudusetus üles seepärast, et ei suudeta taluda süütunnet.” Avery hääletoon ei ole hukkamõistev ega

andestav, ta lihtsalt nendib tõsiasja. „Seda tehakse selleks, et oma süümepiinu kergendada. Kas sa sellepärast tõidki oma mehe siia?”

Marissa mõtleb vastuse hoolikalt läbi, et see kindlasti tõene oleks: „Tahtsin Matthew’le ära rääkida, sest nii oli õige teha.”

Avery kergitab kulmu. „Te peate hakkama kõvasti tööd tegema.”

Marissa noogutab innukalt. Matthew tema kõrval diivanil on ikka veel liikumatu nagu kivikuju. Marissa juurdleb, kas Avery arvates võiksid nad vajada rohkem nõustamist kui keskmine truu-dusetuse probleemiga paar.

Avery esitab veel mõned küsimused suuremate kogetud stressi-allikate kohta. Marissa kirjeldab kahte enne Bennetti sündimist toimunud nurisünnitust ja ebaõnnestunud viljakusravi, mille nad seejärel üle elasid. Matthew räägib leukeemiat põdenud ema surmast viis aastat tagasi. Marissa kaalub, kas mainida sügavat lõhet Matthew’ ja tema isa – eduka Washingtoni lobisti – vahel, aga otsustab, et ei hakka veel ühe valusa teema tõstatamisega riskima.

Avery tõuseb. „Neljapäeval samal ajal?”

Matthew tõmbab välja oma iPhone’i ja kortsutab ekraani vaadates kulmu. „Mul on õhtusöök kliendiga. Siiajäudmine saab olema tõeline ...”

„Pole viga,” ütleb Avery sujuvalt. „Kus te elate?”

„Chevy Chase’is,” vastab Marissa. „Kohe Washingtoni piiril.”

„Ma tulen teie juurde. Kell üheksa õhtul?”

Matthew pilgutab üllatunult silmi. „Hästi.”

Marissa taipab, et tal ei ole siin mingit sõnaõigust, kuigi just tema on see, kes õhtusöögi järel koristab, Bennetti varakult magama paneb ja nuputab välja logistika, nagu näiteks kus nad istuvad ning kas on sobilik pakkuda jooke ja suupisteid.

„Hoidke paari järgmise nädala esmaspäeva ja neljapäeva õhtud kella seitsmest vabad,” juhendab Avery.

Avery näib juba mõistvat, kuidas Matthew’ga ümber käia; mees noogutab tema lakoonilistele juhistele vastuseks.

Mis tähendab, et ilmselt on Averyl strateegia ka temaga toime-tulemiseks, mõtleb Marissa.